

Een openhartig gesprek met...

Anna Roelofs-Ivanchenko

‘De kracht die ik nu ervaar ken ik niet van mezelf’

De Haarlemse ondernemer Anna Roelofs-Ivanchenko besloot op de ochtend dat de oorlog uitbrak tussen Rusland en Oekraïne direct de Oekraïners te helpen. Ze wilde niet machteloos toekijken, maar handelen. Haar inzamelingsactie is een succes, er wordt gul gedoneerd. “Ik voel me enorm gesteund door iedereen, dat houdt me staande anders was ik allang ingestort.”

Anna, een lange slanke verschijning, staat voor de deur van het inzamelpunt op de Grote Markt te praten met een man, hij wil een grote hoeveelheid voedsel doneren. Tussendoor informeert een teamlid of het vervoer al rond is. Een aantal mensen op het plein wacht het moment af waarop ze hun tassen met goederen kunnen inleveren. De telefoon van Anna gaat over; ze noteert wat en roept een mededeling naar binnen. Alert en energiek kijkt ze rond, het snelle schakelen lijkt haar makkelijk af te gaan.

‘Ik ben bang dat ik mijn familie nooit meer ga zien’

“Op vrijdagochtend 25 februari ben ik spontaan met deze actie begonnen. Ik verwachtte een paar tasjes te ontvangen, maar het is volledig uit de hand gelopen in positieve zin. In het begin kregen we veel kleding. In mijn vintagewinkel in de Koningstraat had ik daar geen plek voor, daarom verhuisden we met de inname naar jeugdcentrum Flinty’s. Ook daar konden we de grote hoeveelheid goederen niet aan. Hier op de Grote Markt zitten we perfect.”

Binnen in de kale ruimte staan diverse puinzakken met dekens, slaapzakken en kussens. Op de tafels staan dozen met babyverzorgingsartikelen, EHBO spullen, toiletpapier, powerbanks en kinderparacetamol. “Kleding hebben we genoeg. Medicatie is nu nummer één, daar is de meeste vraag naar.”

BIJNA NIET GESLAPEN

Ze stelt voor om verder te praten bij de burens, café Brinkmann waar de bovenverdieping is opengesteld voor Anna en haar teamleden. “Zo aardig en we krijgen ook nog gratis consumpties aangeboden.” Ze neemt plaats aan een tafel en begint te vertellen. “Ik heb de laatste dagen bijna niet geslapen. Gelukkig hebben we inmiddels een team van vrijwilligers, zodat ik af en toe even weg kan. Sinds de dag dat de oorlog begon, ben ik alleen nog maar met de inzamelingsactie bezig geweest.” Bij het NOS journaal zag Anna een man uit Roosendaal spullen verzamelen voor kinderen

in Oekraïne. Zo kwam ze op het idee om zelf een inzameling te starten. “Vijf minuten later zat ik al aan de telefoon om te kijken hoe ik dat ook kon organiseren. Vanaf dat moment ging het als een trein, mijn leven is compleet omgegooid. Het is fantastisch dat dit betrekkelijk eenvoudig te regelen is en dat mensen zo gul doneren.”

Het feit dat Anna Russisch en Oekraïens spreekt, maakt het makkelijker om ervoor te zorgen dat de spullen ook echt op de juiste locatie terecht komen. Ze laat bijvoorbeeld uitzoeken of de organisaties waar ze mee werkt wel betrouwbaar zijn. “We hebben contact met de mensen ter plekke. Ik kan met ze overleggen of alles goed is aangekomen en of het artikelen zijn waar ze wat aan hebben. Die feedback is erg belangrijk, het is echt een voordeel dat ik de talen spreek.”

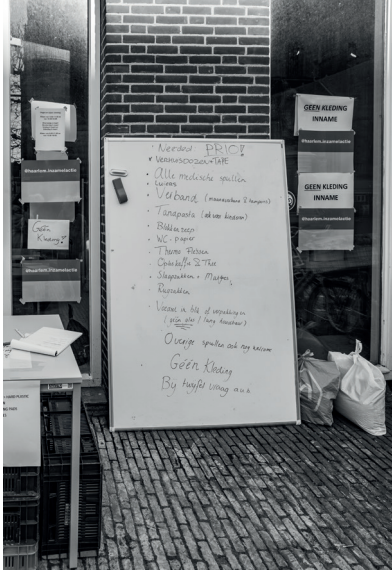
BURGERS WORDEN BEDREIGD

Inmiddels zijn al meerdere vrachtwagens en bussen met goederen in Polen en Oekraïne aangekomen. “De chauffeurs rijden ook naar grote steden als Kiev en Charkov, daar zitten kinderen in weeshuizen. Het is heel lastig om bij die steden te komen, de chauffeurs doen echt hun best. Het is gevaarlijk, ze lopen het risico opgepakt of doodgeschoten te worden. Maar ja, het moet.”

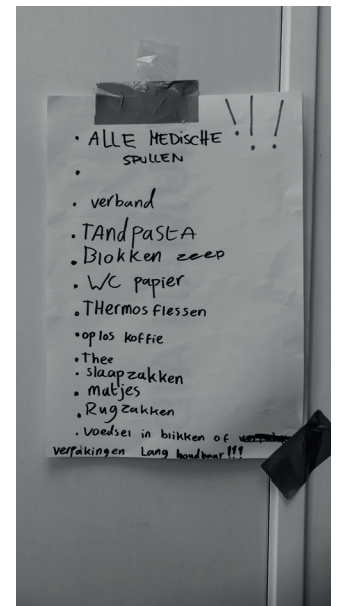
Anna (30) woont al 16 jaar in Nederland. Na de scheiding van haar ouders werd haar moeder verliefd op een Nederlander. Een groot deel van Anna's jeugd woonde

ze in de Oekraïense stad Cherson. Haar familie van vaders kant en een deel van haar moeders kant woont daar nog steeds. Ook veel van haar vrienden en oud-klasgenoten. “In Cherson worden burgers bedreigd: ‘Als je niet luistert, slachten we iedereen af’, zeggen de Russen. De inwoners houden zich stil en volgen de regels. Ik vind dat heel heftig. Ze durven niet tegen de Russen in te gaan uit angst dat ze wraak zullen nemen op alle inwoners. Maar veel Oekraïners zijn strijdbaar, dat komt nu los. Ik denk dat de Russen dat niet hebben zien aankomen. Van vrienden hoor ik dat de burgemeester van Cherson de inwoners heeft opgeroepen zich rustig te houden, hij wil ze beschermen. Boodschappen doen lukt niet meer, Russen nemen de winkels over. Sommige burgers plunderen winkels om te overleven, het is echt heel erg. Er is een voedsel- en watertekort. Gelukkig hebben mijn opa en oma een waterpomp, zij wonen buiten de stad en leveren water aan de hele wijk.”

Anna doet nuchter verslag en toont weinig emotie, maar het verdriet is zichtbaar op haar gezicht. “Normaal ben ik zeer emotioneel. Ik moet al huilen als ik een puppy zie. De kracht die ik nu ervaar, is nieuw voor mij. Oekraïense vrienden bellen me huilend op, vreselijk, maar ik mag niet instorten. Ik moet een robot zijn, mijn doel is om uiteindelijk ook in Cherson goederen te leveren en dat gaat me lukken. Als ik mij teveel laat meeslepen door emotie lukt dat niet. Natuurlijk gebeurt het af en toe dat ik moet huilen, maar dan zet ik gelijk de

‘De vluchtende kinderen raken me het meest’

- ALLE MEDISCHE SPULLEN !!!
- verband
- Tandpasta
- Blokken zeep
- WC papier
- Thermos flessen
- oplos koffie
- Thee
- Slaapzakken
- Matjes
- Rugzakken
- Voedsel in blikken of verpakkingen Lang houdbaar!!!

‘Oekraïne is verwoest en de vluchtelingenstroom is gigantisch’

knop weer om. Ik weet dat het hard nodig is én helpt wat we doen.”

FAMILIES UIT ELKAAR GERUKT

Ze vult haar dagen met heen en weer peddelen tussen de verschillende locaties, telefoneren en organiseren. Ze vindt het pijnlijk dat ze haar baby van vijf maanden niet ziet, daar zorgt haar moeder voor of haar man als hij Anna niet bijstaat.

“Ik heb mijn kindje een week niet gezien, dat is mijn offer aan het goede doel. Hopelijk als alles straks op rolletjes loopt, kan ik een stapje terug doen en vaker thuis zijn. Nu ik zelf moeder ben, merk ik dat de vluchtende kinderen me het meest raken. Hartverscheurend vind ik dat. Er komt een soort oer-gevoel bij mij naar boven, ik wil die kinderen beschermen. Wat er in Oekraïne gebeurt is een drama, niet te bevatten. Families worden uit elkaar gerukt. Vrouwen en kinderen vluchten, de mannen en zoons moeten achter blijven, die hebben dienstplicht. Ik ben nu het meest bang dat ik mijn familie nooit meer ga zien. Mijn opa en oma hebben ook die angst, als ik ze spreek klinkt het alsof ze zich daar al bij neer hebben gelegd. Ik kan en wil dat niet geloven, duw die gedachte weg, maar het is zo erg daar. Elk moment kan het leven afgelopen zijn. Het land is verwoest en de vluchtelingenstroom is gigantisch. Toch mag ik niet opgeven, er zijn teveel partijen afhankelijk van mij.”

Tijdens het interview krijgt Anna constant

vragen voorgelegd over praktische zaken en stromen de berichten op haar telefoon binnen. Een teamlid vraagt of ze überhaupt iets gegeten heeft vandaag. Ze is het totaal vergeten. Er wordt thee en een salade met geitenkaas voor haar besteld. Anna vertelt verder: “Eigenlijk realiseer ik me nog steeds niet echt wat er allemaal gebeurt, ik ben alleen maar aan het rennen.

‘Ik mag niet instorten, teveel partijen zijn afhankelijk van mij’

Er komen hier Oekraïense en Russische mensen langs, die vragen of ze bij ons aanwezig mogen zijn. Ze worden gek thuis. We zijn een plek geworden waar mensen elkaar vinden en steunen, ze hebben allemaal familie daar. Ervaringen en gevoelens delen is goed.”

REIZEN STAAT GELIJK AAN ZELFMOORD

Anna heeft een fijne jeugd gehad in Cherson. Haar familie hoorde bij de middenklasse, ze hadden het goed. Haar opa was kapitein op een schip en reisde de hele wereld over; hij zorgde voor een stabiel inkomen. Op de vraag of ze ooit weer in Oekraïne wil wonen, antwoordt ze ontkennend. “Ik wil graag in

Nederland blijven, maar ik zou er wel graag op de korte termijn heen willen. Mijn opa en oma heb ik al drie jaar niet gezien, eerst door corona, toen mijn zwangerschap en nu de oorlog. Normaal zie ik ze tweemaal per jaar.” Ze heeft geprobeerd haar grootouders in Nederland te krijgen. Ze was bezig tickets via Turkije voor ze te regelen, maar toen was het al te laat. “Op het moment staat reizen gelijk aan zelfmoord. De hele stad is omsingeld. Het is veel te gevaarlijk om in de auto te stappen en naar het westen te rijden. Bovendien zijn mijn grootouders 75 jaar oud, het is veiliger nu om thuis te blijven. Wanneer het luchtalarm afgaat of als er bombardementen zijn, gaan ze naar de schuilkelder. Als het iets rustiger is, wil ik er zo snel mogelijk heen of ze alsnog hierheen halen.” *

Naast goederen zijn gelddonaties ook zeer welkom. Kijk voor actuele informatie over de inzamelactie op de Instagrampagina: [haarlem.inzamelactie](https://www.instagram.com/haarlem.inzamelactie)

Tekst: Meta van der Meijden. Fotografie: Linda Liambias.